

[Startside](#) > ... > [Anlæggelse Af Retssag](#) > [Hvor Og Hvordan](#) > [Hvilket Lands Love Gælder?](#) > [Gibraltar](#)

Hvilket lands love gælder?

Gibraltar

Indholdet er leveret af

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

1 Retskilder

1.1 National ret

Lovvalgsreglerne i Gibraltar er primært afledt af umiddelbart gældende EU-forordninger. På det civil- og handelsretlige område er der tale om følgende forordninger: forordning (EF) nr. 593/2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) og forordning (EF) nr. 864/2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II). Aftaleloven (Contracts (Applicable Law) Act 1990) (som gennemførte Romkonventionen af 1980) er fortsat relevant i forbindelse med kontrakter indgået inden den 17. december 2009 (Rom I-forordningen finder anvendelse på kontrakter, der er indgået på eller efter denne dato). Forordningen finder anvendelse på tilfælde, hvor skaden er indtrådt efter den 11. januar 2009. De traditionelle sædvaneretlige regler finder fortsat anvendelse på sager om erstatning for injurier og arve- og formueretlige sager. F.eks. giver aftaleloven (Contracts (Applicable Law) Act) retsvirkning til Rom-konventionen af 1980 om lovvalgsregler for forpligtelser i kontraktforhold.

I familieretlige sager er det generelt sædvaneretten, der er kilden til lovvalgsreglerne, dog med visse undtagelser. Gibaltars lovgivning anvendes generelt i familieanliggender, dog med visse sædvaneretlige undtagelser (f.eks. i forbindelse med omstødelse af ægteskab) eller lovbestemte undtagelser (f.eks. i forbindelse med underholdspligt i henhold til loven om underholdspligt (Maintenance Act) og loven om gensidig fuldbyrdelse af afgørelser om underholdsbidrag (Maintenance Orders (Reciprocal Enforcement) Act)). I sager om forældremyndighed og om beskyttelse af børn, der er omfattet af forordning (EF) nr. 2201/2003 og Haagerkonventionen af 19. oktober 1996, er det henholdsvis loven om familieretlige sager (børn) (Haagerkonventionen af 1996) af 2011 (Family Proceedings (Children 1996 Hague Convention) Rules 2011) og artikel 15 i konventionen af 1996, som indeholder lovvalgsreglerne, dvs. at det med få undtagelser er loven i Gibraltar, der finder anvendelse.

På Gibraltar har lovkonfliktreglerne både kilder i den positive ret (statute law) og i sædvaneretten (retspraksis - common law), og balancen mellem de to afhænger af det enkelte retsområde. F.eks. er lovvalget uden for og i kontraktforhold i dag domineret af aftaleloven (Contracts (Applicable Law) Ordinance). Det skal i den forbindelse bemærkes, at nogle af disse love giver retsvirkning til internationale aftaler (sådanne aftaler, bortset fra EU-lovgivning med direkte virkning, kræver en lov for at finde anvendelse i Det Forenede Kongerige og dermed også på Gibraltar). F.eks. giver aftaleloven (Contracts (Applicable Law) Ordinance) af 1990 retsvirkning til Rom-konventionen af 1980 om lovvalgsregler for forpligtelser i kontraktforhold.

1.2 Internationale aftaler

Haagerkonventionen af 1961 om lovkonflikter vedrørende formen for testamentariske dispositioner, der blev udvidet til at omfatte Gibraltar i 1964.

Romkonventionen af 1980 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, som blev udvidet til at omfatte Gibraltar i 1994 (erstattet af Rom I-forordningen, for så vidt angår aftaler indgået den 17. december 2009 eller senere).

Haagerkonventionen af 1. juli 1985 om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts, og om anerkendelse af trusts, der blev udvidet til at omfatte Gibraltar i 1989.

1.3 Vigtigste bilaterale aftaler

Vi er ikke bekendt med nogen bilaterale konventioner om lovvalg, som Det Forenede Kongerige er part i.

Det bør imidlertid bemærkes, at selv om Rom-konventionen af 1980 og Haagerkonventionerne giver en stat mulighed for at anvende andre lovvalgsregler i forbindelse med "interne" konflikter såsom konflikter mellem lovene i England og Wales og Skotland, har Det Forenede Kongerige valgt ikke at gøre brug af denne mulighed. Derfor finder bestemmelserne i Rom-konventionen (med hensyn til kontrakter, der blev indgået før den 17. december 2009) og Haagerkonventionen anvendelse på konflikter mellem de forskellige jurisdiktioner i Det Forenede Kongerige samt internationale konflikter.

2 Anvendelse af lovvalgsregler

2.1 Myndighedernes anvendelse af lovvalgsregler

Den generelle holdning er, at lovkonfliktreglerne kun finder anvendelse, hvis mindst én af parterne har nedlagt påstand herom. Hvis dette ikke er sket, eller hvis der ikke er tilstrækkelige beviser for indholdet af fremmed lov, vil dommeren normalt anvende gibraltarsk lov i sagen. Denne regel vedrører bevisførelse og procedure og berøres derfor ikke af EU-forordningerne, Rom-konventionen af 1980 osv.

2.2 Renvoi (tilbagevisning og viderehenvielse)

EU's forordninger udelukker anvendelse af doktrinen om renvoi i sager, der er reguleret af EU-lovvalgsreglerne, og dette var også den fremherskende opfattelse i henhold til aftaleloven (Contracts (Applicable Law) Act). Hvis den gibraltarske lovvalgsregel for uagtsomhed henviser til fransk ret, vil den franske nationale ret finde anvendelse, selv om en fransk domstol ville have anvendt et andet lands ret. En af begrundelserne for at udelukke renvoi på disse områder synes at være, at de komplekse bestemmelser i lovgivningen ville blive forstyrret, hvis renvoi blev anvendt.

Den rolle, som renvoi spiller på de resterende lovgivningsområder, er nu forholdsvis begrænset og i visse tilfælde ikke helt entydig. Det kan siges, at renvoi finder anvendelse på fast ejendom, der er beliggende i udlandet, og hvorpå gibraltarsk lovgivning anvender princippet om lex situs. I sådanne tilfælde er der et pragmatisk ønske om at anvende samme lov som den domstol, i hvis jurisdiktion ejendommen befinder sig, med henblik på at øge chancen for, at en eventuel gibraltarsk afgørelse om ejendommen er gyldig. I henhold til retsafgørelser truffet i første instans vedrørende løsøre genstande i udlandet omfatter henvisningen til lex situs ikke renvoi.

På det familieretlige område er der en vis begrænset retspraksis om, at doktrinen om renvoi kan finde anvendelse under visse omstændigheder.

Det bør imidlertid bemærkes, at det i mange tilfælde er dyrt at bevise indholdet af udenlandske lovvalgsregler, hvorfor parterne ofte vælger ikke at påberåbe sig anvendelse deraf (se 2.1 ovenfor). Udelukkelse af lovvalgsregler har været genstand for stor akademisk debat. Den herskende holdning i love om lovkonflikter er, at renvoi skal udelukkes. Hvis den gibraltarske lovvalgsregel for uagtsomhed henviser til fransk ret, vil den franske nationale ret finde anvendelse, selv om en fransk domstol ville have anvendt et andet lands ret. En af begrundelserne for at udelukke renvoi på disse områder synes at være, at de komplekse bestemmelser i lovgivningen ville blive forstyrret, hvis renvoi blev anvendt.

Renvoi synes imidlertid at finde anvendelse i forbindelse med arvefølge med hensyn til løsøre og fast ejendom, og mulige overførsler af sådan ejendom generelt, hvor de gibraltarske lovvalgsregler har henvist til domicilloven eller loven på det sted, hvor den faste ejendom befandt sig, og i familieretlige sager (som henviser til domicilloven). I sådanne tilfælde er der et pragmatisk ønske om at anvende samme lov som den domstol, i hvis jurisdiktion ejendommen befinder sig, med henblik på at øge chancen for, at en eventuel gibraltarsk afgørelse om ejendommen er gyldig. Det bør imidlertid bemærkes, at det i mange tilfælde er dyrt at bevise indholdet af udenlandske lovvalgsregler, hvorfor parterne ofte vælger ikke at påberåbe sig anvendelse deraf (se 2.1 ovenfor).

2.3 Ændret tilknytning

Dette problem håndteres ved i hver enkelt lovvalgsregel at angive det tidspunkt, hvor tilknytningskriteriet identificeres. F.eks. er den relevante gældende ret i forbindelse med overførsler af løsøre den lov, der finder anvendelse på det sted, hvor det pågældende løsøre befinder sig på tidspunktet for overførelsen, hvor den pågældende lov hævdes at have berørt ejendomsretten til løsøret.

2.4 Undtagelser fra anvendelsen af lovvalgsreglerne

I henhold til de traditionelle bestemmelser kan de gibraltariske domstole nægte at anvende en fremmed lov, som er i strid med Gibraltars grundlæggende retsprincipper. Grænsen er imidlertid meget høj: f.eks. hvis det ville medføre et resultat, der var helt uforeneligt med de grundlæggende retskrav, som forvaltes af en gibraltarisk domstol. Indholdet i Gibraltars grundlæggende retsprincipper påvirkes af Det Forenede Kongeriges internationale forpligtelser, navnlig den europæiske menneskerettighedskonvention. Krænkelser af menneskerettighederne er et godt eksempel på undtagelsen om grundlæggende retsprincipper, mens et andet eksempel er en åbenlys krænkelse af den grundlæggende betydning af de internationale retsregler (f.eks. Iraks invasion af Kuwait i 1990).

Desuden indeholder Rom I- og Rom II-forordningen nu begge bestemmelser om anvendelse af de overordnede ufravigelige regler i domstolslandet, uanset hvilken lov der i øvrigt finder anvendelse på aftalen. De findes generelt på forbruger- og beskæftigelsesområdet eller i lovgivning, der supplerer en international konvention.

2.5 Vurdering af den relevante fremmede lov

Bevisførelse i forbindelse med fremmed lov Der skal føres bevis for indholdet af fremmed lov, som var det et realitetsspørgsmål. Det er som sådan op til parterne at bevise indholdet af fremmed lov, mens dommerne ikke selv må undersøge indholdet af fremmed lov. I tilfælde af konflikt mellem parternes beviser kan dommeren vurdere eksperternes troværdighed og vurdere de direkte beviser (f.eks. fremmede love og sager), navnlig hvis de er skrevet på engelsk og anvender begreber, en gibraltarisk dommer er bekendt med.

Indholdet af fremmed lov bevises ofte ved hjælp af sagkyndige vidner. Det er ikke nok at fremlægge en fremmed lovtekst, sagsteksten eller en tekst fra en myndighed for domstolen. Sagkyndige vidneudsagn om fremmed lov kan gives af enhver person, som har de relevante kvalifikationer dertil i medfør af dennes viden eller erfaringer, uanset om denne person er berettiget til at fungere som advokat i den relevante jurisdiktion. Det er ikke desto mindre normalt, at de sagkyndige vidner enten er akademikere eller advokater i den pågældende jurisdiktion. Hvis indholdet af fremmed ret er blevet fastlagt i en tidligere gibraltarisk eller engelsk sag, kan denne sag gøres gældende som bevis for indholdet af fremmed lov, og indholdet af fremmed lov vil blive betragtet som værende det samme som i den sag, medmindre andet godtgøres.

Bevisbyrden ligger hos den part, der gør den fremmede lov gældende. Hvis fremmed lov ikke godtgøres på en tilfredsstillende måde, er hovedreglen, at gibraltarisk ret vil finde anvendelse. I sager, hvor der ikke er grund til at tro, at den fremmede lov på nogen måde ligner gibraltarisk ret (f.eks. en skattelov fra en anden europæisk jurisdiktion), kan søgsmålet imidlertid afvises.

3 Lovvalgsregler

3.1 Kontraktlige forpligtelser og retsakter

I alle sager vedrørende kontraktlige forpligtelser, der omfatter et lovvalg, finder Rom I-forordningen direkte anvendelse. Lovvalgsbestemmelserne i Rom-forordningen finder anvendelse på sager, som den gibraltariske nationale ret ikke ville anerkende som værende kontraktlige (f.eks. hvor en aftale ikke omfatter en modydelse såsom gaveaftaler).

Procedurespørgsmål underlægges domstolslandets lov. Derfor afgøres erstatningsbeløbets størrelse (men ikke skadesformerne) og bevismidlerne i henhold til domstolslandets lov. Forældelsesfrister er et materielt spørgsmål, hvorfor de i forbindelse med kontraktlige forpligtelser fastlægges i henhold til den lov, der finder anvendelse i medfør af forordningen. De vigtigste materielle regler er som følger.

I sager, hvor parterne har foretaget et udtrykkeligt lovvalg, eller hvor lovvalget kan fastlægges med rimelig

sikkerhed, finder denne lov anvendelse. Det er sandsynligt, at et lovvalg kan godtgøres med rimelig sikkerhed, hvis aftalen er en standardaftale, som vides at være underlagt en bestemt lov (f.eks. en søforsikringspolice fra Lloyd's), eller i lyset af tidligere forretninger mellem parterne. I de tilfælde, hvor der eksisterer en aftale om værneting, er dette ofte nok til at slutte, at det var meningen, at den pågældende domstols lov skulle vælges, men ikke altid. I forbindelse med en voldgiftsaftale, hvor der er fastlagt udvælgelseskriterier for voldgiftsmænd, vil dette snarere give anledning til at slutte, at der er truffet et lovvalg, men hvis voldgiftsmændene identificeres med henvisning til et internationalt organ, er det meget mindre sandsynligt, at valget er blevet godtgjort med rimelig sikkerhed.

Valgfriheden er begrænset på flere områder. For det første kan lovvalget i forbindelse med forbruger- og ansættelseskontrakter ikke berøve forbrugeren eller arbejdstageren den beskyttelse, denne er sikret i de ufravigelige regler, der findes i den lov, som ville have fundet anvendelse på sagen, hvis der ikke havde eksisteret et udtrykkeligt lovvalg. For det andet kan valget af en anden lov end loven i det land, som alle aspekter af sagen er tilknyttet, ikke sætte de ufravigelige regler i det land ud af kraft. Der er også indført regler om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med forsikringsaftaler. Det bør også bemærkes, at hvis der er uenighed om lovvalgets gyldighed (f.eks. ved en påstand om tvang), afhænger spørgsmålet om, hvorvidt et sådant valg var gyldigt, af den formodede gældende lov (dvs. den lov, som aftalen ville være underlagt, hvis lovvalget var gyldigt), medmindre dette ville være "urimeligt" (i hvilket tilfælde loven i det land, hvor den part, der hævder ikke at have givet sit samtykke, har sit sædvanlige opholdssted, kan finde anvendelse).

I de tilfælde, hvor der ikke er noget udtrykkeligt lovvalg, eller hvor et sådant ikke kan godtgøres med rimelig sikkerhed, fastsættes der i Rom I-forordningen særlige regler, alt efter hvilken type kontrakt der er tale om, men i de tilfælde, hvor disse regler ikke er entydige, vil loven normalt være loven i det land, hvor den person, der udfører aftalen (characteristic performer), har sit sædvanlige opholdssted. Det er ikke altid nemt at identificere denne person, men det er normalt den part, som ikke skal erlægge betaling for varen eller tjenesteydelsen (det kan f.eks. være sælgeren af et produkt, långiveren i en banktransaktion eller garanten i en garantiaftale). Denne formodning kan tilsidesættes til fordel for et land, som aftalen er tættere forbundet med.

3.2 Erstatning uden for kontraktforhold

Med hensyn til forpligtelser uden for kontrakt vil Rom II-forordningen finde anvendelse i de fleste tilfælde. Loven finder kun anvendelse på erstatningssager, der ikke er omfattet af forordningen, hvilket betyder, at injurier fortsat er reguleret i sædvaneretten (se nedenfor). Forældelsesfrister fastlægges også i henhold til den gældende lovgivning.

I henhold til Rom II-forordningen anvendes loven på det sted, hvor skaden indtræder. Der er fastsat særlige regler for, hvilken lov der finder anvendelse på visse former for forpligtelser uden for kontrakt, herunder produktansvar, illoyal konkurrence, erstatningsansvar i miljøsager og erstatningsansvar i forbindelse med intellektuelle ejendomsrettigheder. Forordningen giver også parterne mulighed for at vælge, hvilken lov der skal finde anvendelse under bestemte omstændigheder, men denne bestemmelse kan ikke anvendes til at undgå ufravigelige regler i EU-retten eller national ret. Det skal bemærkes, at vurderingen af skaderne henhører under gældende ret.

Som nævnt ovenfor, er tilfælde af ærekrænkelse (som omfatter misrekommandering, ondsindet løgn og ethvert krav vedrørende fremmed lov, som svarer til eller på anden måde ligner et sådant krav) underlagt sædvaneretten. I sådanne tilfælde kan love anvendes kumulativt (princippet om double actionability): En skadegørende handling kan kun indbringes for domstolene, hvis den kan gøres til genstand for et civilt søgsmål i henhold til den fremmede lov i den jurisdiktion, hvor hændelsen fandt sted (normalt publikation), og, hvis hændelsen, hvis den var fundet sted på Gibraltar, kunne gøres til genstand for et civilt søgsmål i henhold til gibraltarisk lov. Denne regel blev opretholdt efter pres fra medieorganisationer, der var nervøse for anvendelsen af strenge fremmede love. Der er imidlertid en undtagelse til denne regel: Hvis et andet land har en mere betydelig tilknytning til hændelsen og parterne, finder loven i den jurisdiktion anvendelse i stedet for. Det bør bemærkes, at dette område er særligt usikkert.

Hvad angår administrationen af truste, er lovvalgsreglerne reguleret i loven om trustforvaltere (Trustees Act), der gennemfører Haager-konvention om den lovgivning, der finder anvendelse på trusts. I henhold hertil vælges den gældende lov af stifteren af trusten eller, hvis et sådant valg ikke er muligt, i henhold til den lov, som trusten er mest tilknyttet til. Denne lov fastlægger trustens gyldighed, opbygning, virkninger samt forvaltningen af den.

3.3 Personalstatut, aspekter vedrørende civil status (navn, bopæl, funktion)

En persons domicil ved fødslen (fødselsdomicil) er det samme som farens domicil på tidspunktet for fødslen, hvis barnet er ægtefødt. Hvis barnet ikke er ægtefødt, eller hvis faren er død på fødselstidspunktet, er barnets domicil det samme som morens. Denne regel finder anvendelse, indtil barnet fylder 16 år (dvs. at barnets domicil ændres med farens eller morens domicil).

For personer over 16 år finder fødselsdomicilet anvendelse, indtil de selv vælger et andet domicil, det valgte domicil. For at få et valgt domicil skal de faktisk være bosat i den relevante jurisdiktion og agte at forblive bosat der på ubestemt tid eller permanent. Hvis et af disse elementer ophører med at eksistere, finder det valgte domicil ikke længere anvendelse, men derimod finder fødselsdomicilet anvendelse igen.

En hustrus domicil afhænger ikke længere på grundlag af hendes mands domicil: Det vurderes uafhængigt.

Kompetence til at påtage sig bestemte forpligtelser (f.eks. at indgå aftaler, udarbejde et testamente, indgå ægteskab) afhænger af reglerne på det pågældende område og beskrives i de relevante afsnit.

3.4 Fastlæggelse af forældre-barn-forhold, herunder adoption

Sager vedrørende forældremyndighed og beskyttelse af børn afgøres generelt af gibraltarisk lovgivning med begrænsede undtagelser som dem, der er behandlet ovenfor, og som finder anvendelse på spørgsmål i forbindelse med Haagerkonventionen af 1996, og de spørgsmål, der henhører under Bruxelles IIa. Spørgsmål vedrørende legitimitet og adoption afgøres også generelt af engelsk ret med visse undtagelser.

3.5 Ægteskab, ugifte/samlevende, partnerskaber, skilsmisse, separation og underholdspligt

Den formelle gyldighed af et ægteskab er almindeligvis underlagt loven på det sted, hvor vielsen finder sted, dog med visse undtagelser.

Personers mulighed for at indgå ægteskab afhænger almindeligvis af den relevante persons domicil på tidspunktet umiddelbart før ægteskabet. Denne lov regulerer spørgsmål som, hvorvidt parterne har samtykket, alderskrav, og hvilke personer i ens storfamilie man ikke må gifte sig med. Hvad angår alder, er et ægteskab ikke gyldigt, hvis en af parterne var under 16 år på det pågældende tidspunkt, hvis de er bosat på Gibraltar. Der kan dog indgås aftale om ægteskab, hvis der ansøges om tilladelse til ægteskab forud for vielsen.

I skilsmisse- og separationssager finder gibraltarisk lovgivning generelt anvendelse med få undtagelser.

Med hensyn til underholdspligt er det generelt den gibraltariske lovgivning, der finder anvendelse, dog med visse undtagelser.

3.6 Formueforholdet mellem ægtefæller

Formueforholdet mellem ægtefæller er ikke et almindeligt kendt begreb i sædvaneretten. Når det drejer sig om finansielle bestemmelser om skilsmisse, separation eller omstødelse af ægteskaber eller om underholdspligt, vil Gibaltars domstole med få undtagelser generelt anvende Gibaltars lovgivning eller retspraksis fra England og Wales.

3.7 Arv i henhold til lov eller testamente

Hvad angår arv ifølge loven (dvs. hvor der ikke findes et testamente), finder loven i det land, hvor testator har sit domicil på dødstidspunktet, anvendelse på arv af løsøret. Loven i den jurisdiktion, hvor ejendommen befinder sig (lex situs), finder anvendelse på arv af fast ejendom.

I sager om testamenter (testamentarisk arv) afhænger testators kompetence til at udarbejde et testamente vedrørende løsøre af loven i det land, hvor testator havde sit domicil på testamentedatoen. Testamentsarvingen har kompetence til at modtage løsøre, hvis han har kompetence enten i henhold til loven i det land, hvor han selv eller testatoren har sit domicil. Der foreligger ikke nogen specifik bemyndigelse til at tage stilling til fast ejendom, men lex situs ville være det mest sandsynlige resultat og formentlig også være bestemmende for legatærens evne til at foretage testamentariske dispositioner over fast ejendom.

I henhold til lov om testamenter af 2009 (Wills Act 1963) er et testamente formelt gyldigt (f.eks. korrekte antal vidner), hvis det er i overensstemmelse med en af følgende love: lovgivningen på det sted, hvor testamentet blev oprettet (dvs. normalt hvor det er underskrevet og bevidnet), på det tidspunkt, hvor det blev oprettet; lovgivningen for testators bopæl, sædvanligt opholdssted eller nationalitet på tidspunktet, hvor testamentet blev oprettet; lovgivningen for testators bopæl, sædvanlige opholdssted eller nationalitet på dødstidspunktet. Et testamente vil også være formelt gyldigt til at overdrage fast ejendom, hvis det er i overensstemmelse med den gældende lovgivning i det land, hvor ejendommen er beliggende (hvilket udelukker anvendelsen af renvoi, til trods for at der er tale om fast ejendom).

Et testamente vedrørende løsøre har materiel gyldighed (f.eks. begrænsninger på det beløb, man kan testere), hvis det er i overensstemmelse med loven i det land, hvor testator havde sit domicil på dødstidspunktet. Et testamente vedrørende fast ejendom er materielt gyldigt, hvis det er i overensstemmelse med lovgivningen i det land, hvor den faste ejendom er beliggende, dvs. at lex situs finder anvendelse, uanset hvilken national lovgivning der er tale om.

Et testamente fortolkes i henhold til den lov, som testator har fastlagt, og som antages at være loven i det land, hvor han havde sit domicil på testamentedatoen. Denne formodning er en principiel regel, der kan fraviges ved beviser for, at det er åbenbart, at testatoren havde til hensigt, at testamentet skulle oprettes i henhold til et andet retssystem. For så vidt angår fast ejendom kan der være en yderligere begrænsning, hvorefter den sidstnævnte lovgivning har forrang, hvis de interesser, der opstår ved en sådan oprettelse, ikke er tilladt eller anerkendt i henhold til princippet om lex situs.

Gyldigheden af en påstået tilbagekaldelse af et testamente afgøres af loven i det land, hvor testator var bosiddende på tidspunktet for den påståede tilbagekaldelse (det skal bemærkes, at det i henhold til Gibraltars nationale lovgivning gælder, at hvis denne lovgivning finder anvendelse, ophæver ægteskab et testamente, medmindre det er godtgjort, at testamentet udtrykkeligt blev oprettet med den hensigt at indgå ægteskab). Hvis ophævelsen imidlertid påstås at være sket i medfør af et senere testamente (i modsætning til f.eks. destruktion af et testamente), fastlægges det, om dette andet testamente ophæver det foregående, i henhold til de love, der regulerer det andet testaments formelle gyldighed. Hvis det er uklart, hvorvidt et andet testamente ophæver det foregående, vil spørgsmålet om fortolkning blive underlagt den lov, som testator har fastlagt, og som antages at være loven i det land, hvor testator havde sit domicil på dato for det andet testamente.

3.8 Ejendomsret

Ejendomssager kan være sager om enten løsøre eller fast ejendom. Hvorvidt ejendom er løsøre eller fast ejendom afhænger af loven i det land, hvor ejendommen befinder sig.

Hvad angår fast ejendom, er gældende lov loven i det land, hvor ejendommen befinder sig, og renvoi finder anvendelse. Dette gælder for alle spørgsmål vedrørende transaktionen, herunder kompetence, formaliteter og materiel gyldighed. Det skal bemærkes, at der naturligvis skelnes mellem overdragelse af jord eller anden fast ejendom og den kontrakt, der regulerer rettighederne og forpligtelserne for parterne i denne overførsel - sidstnævnte er underlagt specifikke lovvalgsregler (navnlig i henhold til Rom I-forordningen).

I forbindelse med ejendomsretlige (i modsætning til kontraktlige) spørgsmål vedrørende overdragelse af løsørestande er den lov, der finder anvendelse, i almindelighed loven på det sted, hvor ejendommen befandt sig på tidspunktet for den begivenhed, der påstås at have påvirket ejendomsretten hertil. Det er uklart, om renvoi finder anvendelse i denne situation, og den samlede virkning af afgørelser truffet af de gibraltarske domstole i første instans tyder på, at det ikke er tilfældet. En ejendomsret til en løsørestand erhvervet i overensstemmelse med denne hovedregel anerkendes som gyldig i Gibraltar, hvis løsørestanden flyttes fra det land, hvor den befandt sig på tidspunktet for ejendoms erhvervelsen, medmindre og indtil denne ejendomsret er blevet erstattet af en ny ejendomsret erhvervet i overensstemmelse med loven i det land, hvortil løsørestanden er flyttet. En særlig undtagelse fra hovedreglen om løsørestande gælder, når løsørestanden er i transit, og dens situs derfor ikke er kendt af parterne eller er midlertidig. Her vil en overførsel, som er gyldig i henhold til gældende lov for overførslen, have virkning i Gibraltar.

Ved overdragelse af en immateriel rettighed, hvor forholdet mellem overdrager og erhverver er kontraktligt (som det er tilfældet i forbindelse med de fleste gældsforhold), og spørgsmålet kun vedrører selve overdragelsens gyldighed og virkning, finder Rom I-forordningen anvendelse.

Det skal bemærkes, at lovvalget i forbindelse med overdragelse og overførsel af immaterielle rettigheder er vanskeligt at opsummere, og der er ikke én enkelt lovvalgsregel, der dækker disse situationer, hovedsagelig fordi kategorien immaterielle rettigheder dækker en meget bred vifte af rettigheder, der ikke alle er kontraktlige. Det foreslås at søge ekspertrådgivning i forbindelse med immaterielle rettigheder.

3.9 Insolvens

Det Forenede Kongerige og dermed også Gibraltar er underlagt Rådets forordning (EF) nr. 1346/2000 om konkurssager, som indeholder de relevante regler om insolvensbehandling, som medfører, at skyldneren helt eller delvist mister rådigheden over sine aktiver, og udpegelse af en kurator, hvis skyldnerens primære interesser er i en EU-medlemsstat (bortset fra Danmark). Hvis de gibraltariske domstole har kompetence (som det er tilfældet, hvis skyldnerens primære interesser er på Gibraltar, hvilket antages at være det sted, hvor hjemstedet er placeret), finder gibraltarik lov anvendelse.

I sager, der ikke henhører under forordning (EF) nr. 1346/2000, finder gibraltarik lov anvendelse, hvis de gibraltariske domstole har jurisdiktion (hvilket er tilfældet, hvis virksomheden er registreret på Gibraltar, eller hvis der er personer på Gibraltar, som ville drage nytte af likvidationen, og der er ikke er nogen gode grunde til at afvise jurisdiktion).

■ Sidste opdatering: 08/06/2021

De nationale sprogudgaver af denne side vedligeholdes af EJN-kontaktpunkterne. Oversættelserne er lavet af Europa-Kommissionen. Eventuelle ændringer af originalen, som de kompetente nationale myndigheder har lavet, er muligvis ikke gengivet i oversættelserne. Hverken ERN eller Kommissionen påtager sig noget ansvar for oplysninger og data, der er indeholdt i eller henvises til i dette dokument. Med hensyn til de ophavsretlige regler i den medlemsstat, der er ansvarlig for nærværende side, henvises der til den juridiske meddelelse.